

ὑποβληθέν εἰς αὐτὴν πρόδηλιμα. Ἀλλ' ή ἴστολογία δὲν
ηθέλησε νὰ ἀφήσῃ εἰς τὴν χρυσέαν τὴν τελευτάν
λέξιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· καὶ αὐτῇ ἐπίσης
διατείνεται ὅτι ἔχει τὴν λύσιν της καὶ ἵδου τί λέγει δ
Mathieu Duval.

Τὸ δικράνοπιον ἔδειξεν ὅτι διφοίδις τοῦ ἐγκεφάλου σήγηκεται ἀπὸ ἀπειρίαν κυττάρων, ἀτιναὶ ἔχουν προβολάς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὅμοιαζοντα μὲν ἀρχήνας. συστελλόμενα μάλιστα καὶ διαστελλόμενα. Διέτι πράγματι αἱ προβολαὶ τῶν κυττάρων ἔχουσι τὴν ιδεότητα νὰ ἑκτείνωται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις νὰ συστέλλωνται καὶ νὰ ἐφάπτωνται τῶν γειτονικῶν κυττάρων. Καὶ αὐτῇ ἡ κίνησις ἀποτελεῖ τὴν ἐγκεφαλικήν ζωῆν μας, τὴν ιδέαν, τὴν θέλησιν. Ἀλλὰ τὰ κυττάρα κινούμενα οὕτω κουράζονται, καὶ κάμνουν διτι κάμνει πᾶς κουρασμένος δργανισμός· ἀναπαύονται. Συστέλλονται λοιπόν, συμμαζένουν τὰς προβολάς των, παύουσι πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετά τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐπέρχεται οὕτω γαλήνη εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἀποκοιμώμενθα. Ὁ ὑπνος εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπνου τῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου.

Ολαὶ αὐταὶ οἱ ὥραιαι θεωρίαι δὲν ἔπεισαν φαίνεται τὸν ἐπιστήμονα Claparède τῆς Γενεύης, έστις προτείνει ἑναντίον τῆς φυσιολογικῆς, χημικῆς καὶ ίστολογικῆς ἔξηγήσεως τοῦ ὑπουροῦ, ἀλληγ ἔξήγησιν βιολογικήν. Ἐν ἑκάτεον τῶν δεδομένων, τὰ δποῖα ὠθησαν τὸν κ. Claparède κατὰ τῆς χημικῆς θεωρίας εἶναι ὅτι δυνάμεις, ἐάν θέλωμεν, νὰ μη κοιμώμεθα καὶ νὰ διέλθωμεν δληγ τὴν νύκτα ἐπὶ ποδὸς χωρίς κανὲν σημείον δηλητηριάσεως. Ἐξ ἀλλοῦ ἂν η τοξικὴ θεωρία ήτο η ἀληθής, δ ὑπονος ἔπειρε νὰ εἶναι ἀνάλογος τοῦ κόπου, ἀλλὰ πολλάκις τούναντίον μεγάλη κόπωσις φέρει δύπνιαν.

Ο θυνος λοιπὸν δὲν είναι ἀπλὴ ἀναστολὴ τῶν λει-
τουργιῶν διὰ τῆς δηλητηριάσεως ή διὰ τῆς ἀσφυξίας.
Είναι λειτουργία θετική, η δποιά ἔχει σκοπὸν ἀπο-
κλειστικὸν τὴν ἀναστολὴν τῶν λειτουργιῶν τοῦ δργανι-
σμοῦ. "Οχι λοιπὸν διέτι: δηλητηριαζόμεθα ή κουραζό-
μεθα διὰ τοῦτο κοιμώμεθα, ἀλλὰ τούναντίον κοιμώ-
μεθα διὰ να μὴ δηλητηριασθῶμεν.

μερούς του να μη, οπότε πάντα συνέβαινε...
Ἵδιον ἔτι δὲν ἐπεχύθη ἴκανόν φασ· καὶ διὰ τῶν θεωριῶν τούτων. Δύναται τις μάλιστα νὰ εἴπῃ μετά τὰς βεβαιώσεις τοῦ ἐκ Γενεύης ἐπιστήμονος ὅτι δὲν γνωρίζομεν τίποτε περισσότερον περὶ ὑπνου, ἀπὸ ὅτι ἐγνώριζεν δὲ ἀσθενής τοῦ Μολιέρου, ὅστις ἐρωτώμενος διατί τὸ ὄπιον ἐπιφέρει ὑπνον, ἀπαντᾷ διότι ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὑπνωτικὴν δύναμιν. Κοιμώμεθα διότι ἔχομεν ἐν ἐστικτον, μάλιστα δύναμιν, μάλιστα ὑπνωτικήν ἰδίωτητα. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ βεβαιότερον μεταξὺ ὅλων τῶν περὶ ὑπνου φενομῶν.

ΓΕΩΡΓ. I. ΛΥΡΙΤΗΣ

Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ περὶ τοῦ ὄρου, εἰς τὸ δόποιον δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐναντιοφρονοῦν οἱ φυσιολόγοι καὶ ἀνατόμοι, οἱ πρκγματευθέντες τὸ ζῆτημα τῆς μακροβίητος.

Τοιουτοτρόπως ὁ Γάλλος Βυφφών παραδέχεται, διτι
δ ἀνθρωπος, ὅστις δὲν ἀποθνήσκει ἐκ τυχαίων γεγο-
νότων, ζῇ πανταχοῦ 100 ἔτη. Πρὸς τὴν γνώμην τοῦ
Βυφφών συντάσσεται καὶ ἀλλος Γάλλος φυσιολόγος ὁ
Φλουράνς, ἐνῷ δ Ἀλλερ ἀποφαίνεται διτι ὁ ἀνθρωπος
δύναται νὰ ζήσῃ δύο αἰῶνες σχεδόν.

Ταῦτα δὲ ὑποστηρίζουν προτάσσοντες τὴν θεωρίαν τῆς ἀμέσου σχέσεως μεταξὺ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος καὶ ἴδια τοῦ σκελετοῦ καὶ τῆς διαρκείας τῆς ζωῆς. 'Η διάρκεια ἀλλως τε τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν ἔχειται καὶ ἐκ τοῦ χρόνου τῆς κυοφρούριας. "Οσον λοιπὸν περισσοτέρου χρόνου δὲ ἀνθρωπος οὐ τὰ ζῷα ἔχουν ἀνάγκην πρὸς μέρφωσιν, τοσοῦτον καὶ δὲ βίος εἰναι διαρκέστερος. δύσον δὲ τούταν-
τον βραχυτέρου, τοσοῦτον ταχύτερον διέρχεται τὸ στάδιον τῆς ζωῆς, κατὰ τὸ ἀξιώματος «τὸ ταχέως γιγνόμενον ταχέως ἀπέλυτα».

"Ολη ή διάρκεια τῆς ζωῆς λέγει δύ Βυφών, δυνατόν γὰ λογίζεται τρόπον τινά, ἐκ τῆς διαρκείας τῆς αὐξήσεως. 'Ο ἀνθρωπός αὐξάνει κατ' ἀνάστημα μέχρι τοῦ δεκάτου ὄγδου ἔτους κατά τὸ πλεῖστον, καὶ διμως ή καθόλου ἀνάπτυξις δλων τῶν μερῶν τοῦ σώματός του δὲν συντελεῖται παρὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος. — 'Ο κύνων αὐξάνει κατὰ μῆκος εἰς ἓν ἔτος, ἀλλ' ή ἓν γένει αὐξήσις του γίνεται ἐντὸς δύο ἔτων. 'Η ἀνάπτυξις τοῦ ἵππου τελεῖται εἰς ἑξ ἔτη, ή Ἐλαφος ἐπίσης ἀνάπτυσσεται εἰς ἑξ ἔτη.

“Εκαστον ζώφον ζῇ ἑξάκις ή ἑπτάκις τόσον χρόνον,
ὅσος ἀπαιτεῖται διὰ τὴν αἰγαίν του.

Παρεξήθη λοιπὸν δὲ Βυζάντιον διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως περιέρχεται ἔξακις ή ἐπτάκις εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς. "Οθεν δὲ ἀνθρώπος κατὰ τὴν γνώμην ταῦτη δύναται νὰ ζήσῃ ὑπὲρ τὰ 100 ἔτη, διότι 12—14, δὲ ἵππος ἔξακις τὸν χρόνον τῆς ἀναπτύξεώς του, δηλ. 30 ἔτη, ή ἐλαφος διμοίως 35 ἔτη· τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ πλείστα τῶν ζώων.

Πρὸς τὰ συμπεράσματα τοῦ Βυζαντίου συμφωνεῖ καὶ δὲ Φλούράνης, διτις καθώρισεν ἐπιστημονικώτερον τὰ κατὰ τὸ σοβαρόν τούτο θέματα τοῦ φυσικοῦ τέρματος τῆς ζωῆς. Τὸ σημεῖον τῆς διαρκείας τοῦ βίου εὑρίσκει εἰς τὴν συνοστέωσιν τῆς διαφύσεως πρὸς τὰς ἐπιφύσεις τῶν διτάνων, αἱ δόποιαι εἶναι χρήματα κατὰ τὴν νέαν γῆικίαν. Ἐν δοσῷ δὲν ἐπέρχεται διστέωσις τελεία/κατών, ὥστε νὰ συμφέρεται ή/ἐπέρχουσις μετὰ τῆς διαφύσεως εἰς μίαν μόνην οὐσίαν, τὸ ζῆν αὐξάνει ἀλλ' ἄμμα διστεωθοῦν παύει ή αὐξησίς. Παρεδέχετο δὲ δὲ Φλούράνης,

ὅτι ἡ δστέωσις αὐτὴ τῶν ἐπιφύσεων· ἡ τελεία συνένωσις δηλαδὴ πρὸς τὴν διάφυσιν, συμβαίνει καὶ κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος εἰς τὸν ἀνθρώπον, τὸ ὅγδοον ἔτος εἰς τὴν καμψηλον, εἰς τὸν ἵππον τὸ πέμπτον, εἰς τὸν βοῦν καὶ τὸν λέοντα τὸ τέταρτον, εἰς τὸν κύνα τὸ δεύτερον, εἰς τὴν γαλῆν τὸν δέκατον ὅγδοον μῆνα, εἰς τὸν ἴνδικὸν χοίρον τὸν ἑπτήμερον κτλ. Παρεδέχθη δημός ὅτι ἡ πλήρης δστέωσις τῶν ἐπιφύσεων περιέχεται πεντάκις εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς. Ζηῇ δηλαδὴ δ ἀνθρώπος περίπου 100 ἔτη, ἡ κάμψης 40, δ ἵππος 25, δ βοῦς καὶ δέκα 20, δ κύνων 10, ἡ γαλῆ 9—10 κ.ο.χ.

Ἐχομεν οὕτω χαρακτήρα διώρισμένον δστις παρέχει εἰς τρόπον κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ηττον βέδαιον τὴν διάρκειαν τῆς αὐξήσεως, καὶ αὐτὴ ἐξ ἄλλου παρέχει τὸ θρίον τοῦ βίου.

Πάντα τῆς ζωῆς τὰ φαινόμενα συνέχονται μεταξύ των δι’ ἀλληλουχίας τοιαύτης, ώστε ἡ μὲν διάρκεια τῆς ζωῆς διδεται ἐκ τῆς διαρκείας τῆς αὐξήσεως, αὐτὴ δὲ πάλιν ἐκ τῆς διαρκείας κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς κυήσεως. Ἡ κυοφορία τοῦ κονκύλου ἐπὶ παραδείγματι διαρκεῖ τριάκοντα ἡμέρας, ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ ἑννέα μῆνας, ἡ τοῦ ἐλέφαντος δύο σχεδὸν ἔτη!

* * *

Ο "Ἀλλερ παρεδέχετο, δτι εἰναι δύσκολον νὰ δρισθῇ τὸ φυσικὸν καὶ κανονικὸν δριον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, δύναται νὰ ζήσῃ δ ἀνθρώπος καὶ μέχρι διακοσίων ἔτῶν! Ἐλάμβανε φάνεται ὑπ' ὅψιν ὃς ἐσχατον τέρμα τῆς αὐξήσεως τὸ τριακοστὸν ἔτος ἐπὶ ἔξη ἡ ἔπιτι.

Τὸν ἴσχυρισμὸν τοῦτον ἔστηριξεν δ "Ἀλλερ ἐπὶ παραδείγματων μακροβιότητος, τὰ δποια συνέλεξε καὶ είχε καταρτίσει ἐν εἰδει στατιστικῆς. Περισσότερα τῶν χιλίων ἀπὸ 10—100 ἔτῶν, ἑξήκοντα ἀπὸ 110—130, δέκα πέντε ἀπὸ 130—140, ἔξ ἀπὸ 140—150 καὶ δύο μέχρις 180 περίπου ἔτῶν!

Πρὸς ἀπόδειξην τῆς γνώμης τοῦ "Ἀλλερ παραδέτομεν περιπτώσεις τινὰς ἐκτάκτου μακροβιότητος, τῶν δποιῶν τὸ κύρος κατὰ τοὺς φυσιολόγους καὶ ἴστορικους εἰναι ἀναμφισθήτητον.

"Π Θωμᾶς Παρρέ, βρεττανὸς τὸ γένος ἐκ Uhropsgire, ἑζησεν 152 ἔτη. Ιδ 120δν ἔτος τῆς ζωῆς του ἐνυμφεύθη ἐκ νέου χήραν τινα διατηρήσας πάσας τὰς δυνάμεις του καὶ ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ 130 ἔτους. "Εζη δὲ εὐτυχῆς καὶ ἀγνωστος μέχρι τοῦ 152ου, ὅτε δ κόμης Surreg, ἐπισκεπτόμενος τοὺς ὑποτελεῖς καὶ τὰ κτήματά του, ἀνεῳρε καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Λονδίνον, ἐπειδὴ πολὺς λόγος περὶ αὐτοῦ ἐγένετο. Κατὰ τὴν παρουσίαν του Παρρέ ἐνώπιον Καρόλου τοῦ Α' δ Βασιλεὺς τὸν ήρωτησε: «Διὰ νὰ προχωρήσῃς εἰς ήλικιαν ἀπίστευτον, τί ἔκαμες περισσότερον τῶν ἀλλων ἀνθρώπων; » Ο γέρων ἀπεκρίθη ταπείνως: «Ἐσκληραγωγήθην περισσότερον. » Ἐκτότε ἑζησε διὰ βασιλικῆς δαπάνης καὶ, ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως ἡναγκάσθη νὰ μεταβάλῃ βίον καὶ ἔξεις, ἀπέδηνεν εἰς τὸ Λονδίνον τὴν 15 Δεκεμβρίου 1635 ἐκ δυσπεψίας καὶ σχι ἐκ γήρατος! Ἔταφη δὲ κατ' ἔξαιρετην τιμὴν εἰς τὸ Οὐδιστιμόντερ, δπου ὃς γνωστὸν θάπιονται οι βασιλεῖς καὶ οι μεγάλοι ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας. Ἐγεινε δὲ ἀνα-

τομῇ ἐπὶ τοῦ πτώματός του ὑπὸ τοῦ περικλεοῦς "Αρδεῦ, καὶ εὑρέθησαν διὰ τὰ ὅργανά του ἐν καλῇ καταστάσει καὶ μὴ παρουσιάζοντα βλάβην τινά, ἀφ' οὐ εὔτε αἱ πλευραὶ τοῦ θώρακος ησαν ἀπεσπασμέναι· ἐξ οὐ καταφαίνεται ὅτι ηδύνατο ἐπὶ πολὺ νὰ ζήσῃ. Ὁ οὐδὲ αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἑζησεν 127 ἔτη, μία δὲ τῶν ἐγγονῶν του ἐτέλευτησεν ἀγούσα τὸ 103 ἔτος.

Ο ἑξ Οὐγγαρίας Πέτρος Κζάρτων ἀπέθανε τὸ 1. 24 εἰς ήλικιαν 185 ἔτῶν. Ἀφήκε μίσης ἐν δραφαίᾳ, οἵτινες είχον ἡλικίαν, δ μὲν 155 ἔτῶν, δ δὲ νεώτερος 97 ἔτῶν!

Κατὰ τὸ ἔτος 1750 εἰς συμπατριώτης καὶ σχεδὸν ἐμήλικος τοῦ Κζάρτη δύναμιτι Μπένεν ἀπέθανεν εἰς ήλικιαν 172 ἔτῶν καὶ κατέλιπεν υἱὸν 115 ἔτῶν.

Ο Ἰωσήφ Σούριγκτων ἐκ Νορβηγίας ἑζησεν 160 ἔτη καὶ αἰσθανθεὶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἐγγίζον, ἐκάλεσε τὴν οἰκογένειάν του καὶ διεμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του. Είχεν ἀχμαῖας τὰς διανοητικάς του δυνάμεις, ἔξεμέτρησε δὲ τὸ ζῆν κατὰ τὸ ἔτος 1789. Ἐγκατέλιπεν εἰς χηράν τὴν τρίτην του σύζυγον, νέαν σχεδὸν εἰσέτι καὶ μίσης τῶν ὅποιων δ πρεσβύτερος είχεν ήλικιαν 103 ἔτῶν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Γεωργίου Λαμπρινοπούλου).

Η ΠΕΙΡΟΣ

Ἐκ περισπουδάστου ἀρθρου περὶ "Ηπείρου τοῦ Κ. Ν. Καζίζη θημοσιευθέντος ἐν τῷ ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενῳ «Hellenisme», ἀποσπῶμεν τὰς ἑζῆς περικοπάς.

ΑΠΟ ἀρχαιοτάτων χρέων γ "Ηπείρος εἰναι Ἐλληνική. Ἐκεὶ ὑπῆρξε τὸ Μαντείον τῆς Δωδώνης, ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν κέντρων τῆς Ἐλλάδος. Ὁ Πανελλήνιος Ζεὺς ὠνομάζετο Δοδώνιος καὶ Ἡπειρώτης.—Ἀναμφιδόλως δ Ἐλληνικός πολιτισμὸς οἰος ἀνεπτύχθη ἐν Αττικῇ, ἐν Πελοποννήσῳ, ἐν Ἰωνίᾳ, ἐν ταῖς νήσοις καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἐλλάδι δὲν ἐξεδηλώθη ταχέως ἐν Ἡπείρῳ. Τούτο δὲ διέτι ἡ χώρα ἐγειναίτεις πρὸς βαρδάρους λαοὺς ἐγκαθιδρυθέντας πρὸς βορρᾶν αὐτῆς καὶ μετὰ τῶν δποιῶν οἱ κάτοικοι της εὑρίσκοντο εἰς διηνεκῆ ἐμπόλεμον κατάστασιν μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Πύρρου. Ἐν τούτοις δὲ ιστορία τῆς "Ηπείρου ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Ιστορίας τῆς Ἐλλάδος. Καὶ ἔταν ἡ ισχὺς τῶν Ἐλληνικῶν δημοκρατιῶν ἥρχισε νὰ δύνη κυρίως καθ' ἦν ἐποχὴν ἡ ηδύνατος τῆς Ρώμης, ἡ "Ηπείρος μόνη. ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ βασιλέως της Πύρρου ἐνεσάρκου τὴν ἡδύνατον τοῦ Ἐλληνισμοῦ. Ως δὲ δικαίως παρατηρεῖ δ Γερμανὸς ιστορικὸς Drayson, « δ Πύρρος ἦτο, δ τολμηρότερος καὶ εὐτυχέστερος στρατηγὸς τῆς ἑποχῆς του. Οι λαοὶ τῶν δποιῶν ἥρχεν ἀφ' ἐνδές μὲν εὑρίσκοντο ἐν πλήρει αὐξήσει πληθυσμοῦ ἀφ' ἔτερου δὲ διετήρουν τὴν ἡδύνατον τὰς δποιας ἐν